

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2592/2021
28.10.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић, Добриле Страјина, Бранке Дражић и Гордане Џакула, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Новица Јовановић, адвокат из ..., против тужене Основне школе „Радоје Домановић“, са седиштем у Параћину, коју заступа Правобранилаштво Општине Параћин, ради накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 560/21 од 25.05.2021. године, у седници већа одржаној 28.10.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 560/21 од 25.05.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 560/21 од 25.05.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Параћину П1 307/20 од 30.10.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана је тужена да тужили на име накнаде трошкова за долазак и одлазак са посла за период од октобра 2015. године закључно са септембром 2018. године, исплати појединачно опредељене месечне износе са законском затезном каматом на начин ближе одређен овим ставом изреке. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужили на име трошкова парничног поступка исплати износ од 50.328,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 560/21 од 25.05.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Параћину П1 307/20 од 30.10.2020. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужена је благовремено изјавила посебну ревизију у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11 ... 55/14), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној јер не постоји потреба за уједначавањем судске праксе нити потреба новог тумачења права, узимајући у обзир врсту спора, начин пресуђења и разлоге за усвајање тужбеног захтева. Правноснажном пресудом обавезана је тужена да тужили исплати накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада, јер је због удаљеност места становања до места рада, тужила имала стварне и оправдане трошкове за превоз. Одлука о тужбеном захтеву је у складу са правним ставом Врховног касационог суда, донетим на седници Грађанског одељења од 05.04.2016.године, по коме, ако послодавац није утврдио општим актом услове и критеријуме за превоз запослених од места становања до посла, право на накнаду трошкова за долазак и одлазак са посла имају сви запослени, изузев ако би по разумној оцени такав захтев био очигледно неоснован, с тим да претходно обраћање послодавцу за остваривање права на накнаду трошкова за долазак и одлазак са посла није услов за покретање судског поступка. Указивање тужене на постојање другачијих одлука не указује нужно на другачији правни став изражен у тим одлукама, јер правилна примена материјалног права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања. Из наведених разлога, на основу члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена ни као редовна.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору поднета је 29.10.2018. године.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужене недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић